

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**HEM TOLERAT I FOMENTAT
LA SEVA PERVIVÈNCIA**

Hèctor López
Bofill

Escriptor

EN SÍNTESI

Sarko
vol
retallar

Premiar el gueto

A diferència de la majoria de països europeus, la inquietud que genera la nova immigració entre nosaltres no ve tant perquè d'aquí a un parell de generacions els xinesos de l'Arc de Triomf continuïn parlant només en xinès sinó perquè ho facin en castellà. No cal dir que, si la imminència d'aquest risc es percep amb tanta intensitat, això té la seva causa en el quadre sociològic anterior: el d'una immigració massiva d'arrel espanyola que en gran part s'ha mantingut en un horitzó mental aliè al país. Els problemes de desintegració social que deriven dels petits guetos de la nova immigració amenacen els fluxos de continuïtat de la cultura catalana, perquè entre tots hem tolerat i fomentat la pervivència del gran gueto: la dels fills i els néts de la immigració atjada durant el franquisme que, amb certs matisos, viuen a les ciutats catalanes com si visquessin a Leganés o a Dos Hermanas.

TOT I QUE DESPRÉS ENS DIUEN QUE NO SOM respectuosos amb el pluralisme, vet aquí que tota la política catalana per acció o per ommissió gira al voltant d'aquest col·lectiu. Per acció, perquè els complexos de l'esquerra catalana, parapetats en sofisticades construccions intel·lectuals com l'independentisme no nacionalista i el catalanisme sense patriotisme, han catapultat a la presidència de la Generalitat el més il·lustre representant del gran gueto, el Molt Honorable José Montilla, que de tant en tant es permet la gosadia d'afirmar que la qüestió de la identitat és allò que llasta el progrés del país. Però la bossa de la immigració espanyola no assimilada també domina la política catalana en allò que no es fa. El pacte entre forces nacionals (encara majoritàries al Parlament de Catalunya) que propulsin un procés d'autodeterminació es retardarà *ad calendas graecas* (o com a mínim fins al 2014) per por que es dinamiti la tan venerada cohesió social. Se suposa que davant la imminència d'un gest democràtic com el d'un referèndum de sobirania les masses del Baix Llobregat s'aixecaran en defensa de la nació espanyola i reberantaran la pau civil instaurada des de la Transició (o hauríem de dir des de la fi de la Guerra Civil), un escenari preocupant, sobretot perquè el primers que el posen per davant de tota acció política són l'independentisme governamental. ¿No seria més aviat tasca de Montilla, d'Iceta o de Manuela de Madre demostrar-nos que la coherència amb els seus discursos no nacionalistes reclama que s'abstinguin d'omplir estadis brandant banderes espanyoles quan decidim independitzar-nos?

DE MOMENT, COM ASSENYALA EL PROFESSOR Joan Ramon Resina en un recent article publicat a *Criteri* –cosa que pot corroborar aquest cronista amb tota la legitimitat que li proporciona la condició d'anomenar-se López, que, sigui dit de passada, el fa immune a tota acusació de nacionalisme ètnic–, hem elevat a la màxima institució del país un immigrant que ha fet carrera política com a immigrant i que mai abans del seu accés a la presidència havia mostrat cap mena d'inclinació a participar del rerefons cultural i lingüístic que defineix la nostra consciència col·lectiva. Com remarca Resina, Madeleine Albright, Henry Alfred Kissinger o Arnold Schwarzenegger han ocupat o ocupen càrrecs rellevants a les administracions americanes malgrat haver nascut com a ciutadans d'altres nacionalitats, però han

SALVADOR ANTON

**“Han acabat manant els menys
federals, els menys
cosmopolites, els que promouen
una Corporació Catalana de
Ràdio i Televisió infestada de
referents espanyols”**

accedit a les respectives institucions a causa de la seva profunda implicació en l'univers cultural i patriòtic americà en el qual han excel·lit. Entretant, a Catalunya ens hem dedicat a premiar la no integració i, en concret, hem premiat una persona d'un perfil formatiu molt baix en comparació amb els mateixos nousvinguts.

ÉS CLAR QUE D'AIXÒ EN SÓN RESPONSABLES diversos agents del catalanisme amb tota la seva pilota de complexos, de falsos progressismes, de grans cabrioles ideològiques amb què encobrir l'absència de fermesa i d'autoritat que ha de revestir el poder. Des del mateix sector catalanista del PSC s'han dedicat durant més de vint anys al funambulisme polític

amb artefactes incomprensibles com provar de convertir al federalisme una societat profundament mononacional com l'espanyola i encara avui el president Maragall es llança a predicar la fantasia del Partit Demòcrata com un il·luminat a mig camí entre Ramon Llull i el rei Lear arrossegant els paracs dels seus discursos utòpics per tot Europa i passant el platet entre la classe empresarial autòctona. Com que no arreglem Espanya, ni superem la nostra situació de dominació nacional, la vanitat sense límits ens porta a pensar que encara arreglarem el continent i el món. Però vet aquí que al PSC i a la plaça Sant Jaume han acabat manant els menys federals, els menys cosmopolites, els que promouen una Corporació Catalana de Ràdio i Televisió infestada de referents espanyols, i els que entenen que per ser catalanista no cal ni que es consideri que Catalunya és una nació. Però el més greu és que aquesta ha estat la realitat avalada i legitimada per l'independentisme no nacionalista, per una direcció d'ERC encara tenallada per aquest temor propi del comunisme hegemònic durant el tardofranquisme de no ser prou d'esquerres si no es pacta amb l'obrerisme espanyol, que ara es dedica a proposar grans salts endavant incompatibles amb un acord de govern nacionalment de mínims. ¿Assumirà Montilla que els propers anys es traci el full de ruta cap a la sobirania? Mentre esperem el moment d'impulsar el gest secessionista, l'evaporació de la nació potser ja haurà entrat en una fase tan accelerada que no quedarà res per decidir.

Marçal
Sintes

Nicolas Sarkozy ha fet ja el pas que molts esperaven que fes: anunciar que vol retallar el nombre de funcionaris i els seus privilegis. Té també la idea de fer que els mèrits es tinguin realment en compte, és a dir, que no sigui el mateix gratar-se la panxa que treballar amb ganes i talent. El president francès ha manifestat que desitja un sector públic “més reduït i més ben pagat, amb millors perspectives professionals”, i hi estic d'acord. Val a dir que aquesta és una guerra que molts han perdut abans i que serà tremendament complicada fins i tot per a l'impetuós Sarko. A França el pes del sector públic és brutal i els sindicats de funcionaris tenen una tremenda força. Tanmateix, no té altra sortida que afrontar el problema, que té multitud de conseqüències negatives en el terreny de la despesa i de l'economia en general, però també en termes diguem-ne *espirituals*. Un país de funcionaris, gent amb sou i feina garantida per a tota la vida, sense que la seva forma de fer la feina tingui conseqüències ni per bé ni per mal, una autèntica relíquia del passat, en definitiva, és un país amb mala peça al teler. Més encara perquè el funcionari, com la burocràcia, tendeix inexorablement a créixer a expandir-se, de la mateixa manera que ho fan la malària o el cosmos. Al meu parer l'administració pública només ha de fer allò que farà millor que la iniciativa privada. En la resta de casos, cal deixar que siguin les empreses les que s'hi dediquin. Això sí: hem de dotar de suficients recursos de tota mena l'administració per poder garantir que allò de què s'ocuparà ho farà com s'espera que ho faci.

m.sintes@hotmail.com